

Справа «Маслов проти Австрії» ("Maslov v. Austria")

У рішенні, ухваленому 23 червня 2008 року у справі «Маслов проти Австрії», Суд постановив, що

- було порушено ст. 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику 3 000 євро як компенсацію моральної шкоди, а також 13 097 євро та 6 євроцентів на відшкодування судових витрат.

Обставини справи

Заявник п. Юрій Маслов, 1984 р. н., є громадянином Болгарії. Він прибув до Австрії у 1990 році у віці шести років та провів у цій країні все своє дитинство і юність. З цього часу п. Маслов разом зі своїми батьками, братом та сестрою на законних підставах проживали на території Австрії, а у березні 1999 року заявник отримав дозвіл на постійне проживання у цій країні. Зараз п. Маслов живе у Болгарії.

Справа стосується заборони заявнику в'їжджати на територію Австрії протягом десяти років. Таке рішення було прийнято Управлінням федеральної поліції м. Відня після визнання Віденським судом у справах неповнолітніх п. Маслова винним у вчиненні правопорушень у віці 14-ти та 15-ти років.

Ця заборона набрала чинності з моменту досягнення заявником 18-ти років у той час, коли він ще жив зі своїми батьками.

За серію грабежів, вимагання та погрозу фізичним насильством, вчинених п. Масловим у віці 14 років, йому було призначено покарання у вигляді 18 місяців позбавлення волі, 13 із яких він відбув умовно, та лікування від наркотичної залежності. Однак, коли п. Маслову було 15 років, він вчинив ще кілька грабежів, за які був засуджений до 15-ти місяців ув'язнення. Мотивуючи таке своє рішення, суд зазначив, що

кількість вчинених п. Масловим грабежів та повторне їх вчинення після першого засудження, були обтяжливими обставинами. Крім того, оскільки заявник не пройшов курс лікування від наркотичної залежності, суд поновив відбуття ув'язнення п. Масловим відповідно до свого першого рішення.

Заявника було звільнено у травні 2000 року, а 22 грудня 2003 року – депортовано до Болгарії.

Зміст рішення Суду

Пан Маслов скаржився на те, що заборона на в'їзд до Австрії порушувала ст. 8 Конвенції.

Суд зазначив, що прийняття рішення про заборону заявнику в'їжджати на територію Австрії протягом десяти років за своєю суттю було втручанням у його приватне та сімейне життя. Однак таке рішення було законним та мало на меті запобігти заворушенням чи іншим злочинам.

Суд, взявши до уваги основні принципи своєї практики, викладені у схожих справах, постановив, що десятирічна заборона в'їзду на територію Австрії не була необхідною у демократичному суспільстві.

На думку Суду, визначальною рисою цієї справи був юний вік заявника на час вчинення ним правопорушень, які, за винятком одного, не були насильницькими. Більшість правопорушень полягали у пошкодженні гральних автоматів, проникненні в автомобілі, магазини чи ресторани з метою викрадення грошей та інших цінних речей, а правопорушення із застосуванням насильства полягало у побитті іншого хлопця.

Суд вважає, що рішення про десятирічну заборону на в'їзд мало би враховувати інтереси неповнолітнього правопорушника, зокрема полегшити умови його соціалізації після повернення із в'язниці, а розірвання зв'язків із сім'єю та інших соціальних зв'язків внаслідок депортації до Болгарії цьому не сприяли. Тому Суд не бачить причин для

виправдання рішення про заборону п. Маслову в'їжджати на територію Австрії.

Суд проаналізував поведінку заявника з моменту вчинення ним останнього правопорушення і до моменту депортації. Два роки і три з половиною місяці заявник провів у в'язниці, а інших півтора року прожив зі сім'єю, не вчиняючи інших правопорушень. Не знаючи подробиць перебування заявника у в'язниці, а також того, чи нормалізувалась його поведінка після звільнення звідти, Суд все ж вважає, що час, який минув з моменту вчинення п. Масловим правопорушень, а також його поведінка протягом цього періоду були менш важливими, ніж те, що заявник, будучи неповнолітнім, вчинив правопорушення, які в основному були ненасильницькими.

Також Суд звернув увагу на те, що більшість соціальних, культурних, мовних та сімейних зв'язків у п. Маслова були в Австрії, де проживали всі його родичі. У Болгарії заявник не мав будь-яких соціальних зв'язків.

Беручи до уваги молодий вік заявника, а також те, що йому заборонено в'їжджати на територію Австрії протягом 10 років, Суд вважає, що обмеженість у часі заборони на в'їзд не вирішувала ситуацію із заявником, особливо у такий вирішальний період його життя.

Відтак Суд постановив, що рішення про заборону заявнику в'їжджати на територію Австрії, навіть протягом обмеженого в часі періоду, було диспропорційним до законної мети запобігання заворушенням чи злочинам, а тому порушувало статтю 8 Конвенції